

(Y) hayatının onikibinyediyüzüncü gününde güneşten önce uyandı. Saate bakıp tekrar uyumaya çalıştı ama beyni harekete geçmişti. Bir süre gözleri kapalı bekledi. *Memento mori*. Şu an ölmüş olsam ne olurdu. Her sabah beş dakikasını bu soruya ayırmaya çalışıyordu. *Bir şey olmaz. Vasiyetimi yazdım zaten.*

Gözlerini açtığı anda tavandaki ekran çalışmaya başladı. Haberleri okuyordu. Yine kimseye ait olmayan ortada kalmış dertleri herkesin derdi yapmaya çalışıyorlar. Sahipsiz dertleri sahiplenelim.

Biraz daha tembellik etmek istedi ama yatağı kendini toplama sinyalleri vermeye başladı. *Oturmaya devam etsem beni de içine alır mı* diye düşündü. Bunu denemeliyim bir gün. Tam toplanırken içine tekrar yatmalıyım. Belki eğlenceli olur.

Kalktı. Saati kanındaki oksijen değerinin düşük olduğunu söyledi. Baş ağrısı ve tembelliğin sebebi bu olmalıydı. Kendini de buna inandırmak için saatine doğru *akşam içtiğimden olabilir* dedi.

Yatak hızlıca kendini toplayıp bir masaya dönüştü. İçecek robotu içeri girdi. *Kahveniz hazır efendim*. Karnından çıkardığı kupanın kenarları kirliydi. *Başka bir kupa istiyorum. Bu kirli*. Robot *tamam efendim* diyerek adama bir sulandırılmış espresso daha çıkardı. *İnsan olsan terslerdin, suratını ekşitirdin, şu saatte kirli kupa kavgası yapardık seninle* dedi. *İyi ki varsın sevgili robot*. Robot cevap vermedi. İçecek robotları pek konuşkan değildi.

Elinde kupayla banyoya girdiğinde saati hemen *bugün vaktimiz sınırlı efendim* dedi, *lütfen banyoda çok kalmayalım*. Bu saatle ne zaman *biz* olduk diye düşündü. Banyosu küçüktü. Klozet toplandı duşa dönüştü. Duş toplandı, bir kurutma makinesi çıktı. Dişlerini mavi bir ışıqla temizledi. Dün akşam istediği kıyafetler gelmişti, onları giydi. Kirlileri (Kıyafet Merkezi)ne gönderdi.

Evler küçüldükçe daha pahalı oluyor diye düşündü. Bundan daha ufağında yaşamak mümkün mü acaba? 7 metrekairelik bir ev vardı geçen, tek odadan ibaret ve evin kendisi büyük bir robot. Duvarlar tamamen ekran.

Eskiden büyük ev statü göstergesiymiş. Boşluğa para veriyormuş insanlar. Garip.

Düşüncelere daldığını gören saati konuşmaya başladı. *Beyin dalgalarından anlıyorlar. Dikkatim dağılınca da böyle yapıyor.*

Saat 10'da iki ihaleye gireceksin. 11'de spor salonunda olmak istedin. 12'de (Binler Meclisi)'nin toplantısı var. Güneş bugün 12:16'da zirvede olacak, jümre ayinine katılman için mecliste beş dakika izin verecekler. Oturum aralarla dörde kadar devam edecek. Akşam (Fanur)'la görüşeceksin. (Yedi Kollu Şamdan)'da yemek ve (Seksensekiz Oda)'da özel buluşma ayarladım.

(Yedi Kollu Şamdan)'ı sevmiyorum dedi (Y). *Başka bir yer ayarlasana. (Fanur)'un psikolojisi nasılmış, hala depresyondaysa özel görüşme istemez.*

Tamam efendim, istediğin değişiklikleri yaparım.

Yorucu bir gün olacağını düşündü. Bir şirket ihalesi, bir de temel gıda ihalesine girecekti. Onlara çalışması gerekiyordu.

Kahvaltıda ne yemek istersiniz efendim? dedi saat. *Bu saatin psikolojisinde bir anormallik var.* Bir *sen*, bir *siz*, bir *efendim*. Robotların insanlarla anlaşabilmesi için insana benzer davranışlar göstermesi gerektiğini, bunun için de *psikolojileri* olması gerektiğini düşünen teknoloji insanları *empati çipleri* adı verilen cihazlar yapmışlar ve bu robotlara takmışlardı. Bu empati çipleri zaman zaman bozuluyordu. Sahiplerin aşık olup sabahtan akşama ona şiir okuyan saatler vardı. Kimisi sahibinin sert komutlarından dolayı ezikleşiyor ve kimliğini kaybedip ses çıkaramaz oluyordu. Bazı saatler de depresyona giriyordu. Robot psikolojisi diye bir alan ortaya çıkmıştı. Elektronik cihazların sahipleri için faydalı olmasına çalışıyorlardı. Bundan önceki saati depresyona girmişti. Saat çalışmayı bırakmış, ömrünü bir adamın kolunda onun komutlarıyla tüketmek istemediğini, bunun varoluşun özüne aykırı olduğunu söylemeye başlamıştı. (Y) saati bir psikoloğa götürdükten sonra, iflah olmayacağını anlayıp bir saat manastırına yollamıştı. Saat manastırlarında günler süren meditasyonlar yapıyorlar ve birbirlerine varoluşun anlamıyla ilgili konuşmalar yapıyorlardı. Arada bir şarj edilmek dışında dertleri olmadığı için kısa zamanda aydınlandıklarını söylüyorlardı. (Y) saat için aydınlanmanın bozulmaktan ne farkı olduğunu bilmiyordu ama aydınlanırsa geri gelip, kendisini bu konuda aydınlatacağını düşündüğü için eski saatini manastıra göndermişti.

Saat yeniden *kahvaltı* derken cevap verdi. *Protein istiyorum, tok tutsun, mesela et veya tavuk vardı sanırım, kekikli tavuk yapabilir mi dolap? Evet efendim, yapabiliymiş.*

– Yanına da biraz nar ve mısır istiyorum – Nar var ama dolapta mısır yok efendim. Yerel dağıtıcıda kalmamış.

(Y) yerel dağıtıcıdan şikayet etmeyi düşündü. Bunun yerine belki de ihaleye girip, bir sonraki dönem kendi mısırını kendi getirmeliydi.

– Yerel dağıtıcının ihalesi ne zaman bitiyor, öğrenebilir misin? – Dört ay sonra efendim.

– Efendim demeyi bırakır mısın? Kendimi köle sahibi gibi hissediyorum. – Tamam.

– İhaleyi ne kadara almışlar. – Kişi başı günlük 21 sester. Yıllık 11 milyon sester.

– Ucuza almışlar. Puanları ne kadar? – 4 nokta 2.

– Puanları da düşük. Geçen sene de bunlar mı almış? – Hayır. Dağıtıcı firma bu yıl yenilendi efendim. İhalede geçen seneki 12 milyon sester istemiş.

– Anladım.

Ücretli gıdayla temel gıdayı subvanse edebileceklerini düşündüler ama olmadı tabii. Hepimizin bildiği oyunlar bunlar diye söylendi kendi kendine.

Zerkubia'da temel ihtiyaçların dağıtımını şirketler yapıyordu. Bir bölgedeki 1000-1500 kişi için yıllık ihale açılıyor, bu insanların temel gıda ihtiyaını karşılama göreviyle beraber, bu insanların *ilk alışveriş noktası* olma hakkını da bu şirketler alıyordu. Temel gıda için devletten destek alıyorlar ve en az destek fiyatı veren şirket ihaleyi alıyordu. Bunun yanında bir de puanlama mekanizması vardı. Temel gıdanın bulunmayışı şirketlerin hakkının iptaline veya bir sonraki ihaleden men edilmesine sebep oluyordu.

Temel gıdanın günlüğü 20-25 sester arası değişirken 21 sester fiyat vermek ticari risk anlamına gelir. Bunu da ücretli gıdadaki kârı düşünerek yapıyorlar ama tutmuyor tabii.